

Moddergat

*Het slijk onder mijn voeten
Lispelt als ik goed luister
Al haar vissersverdriet
Dat het firmament ook een kwelgeest kan zijn
Robuust, zonder genade
Dat je van de wereld af kunt glijden
Achter het verdwijnpunt
Dat de twee vuurtorens ook de poort
Of sterker nog de trechter kunnen zijn
Richting oneindigheid
De dijk toort boven het ledikant van schoorstenen uit
Gevrijwaard en zo stil
Dat je bijna iets gaat vermoeden
Afvraagt of het grauwgrijze gewelf zich kan bedaren
En de streepjes van de masten in de verte
Verticaal zal laten
Of de zoute en doorleefde handen
Zich om hun geliefden zullen sluiten
Ik omarm de angst van lege vergezichten
Terwijl een onophoudend gesuis zich huist in mijn hoofd
Tot het water zich terugtrekt
Dan kruipen de groeven uit de klei
Zich langzaam in mijn gezicht
Krast een meeuw een laatste keer
Dansen glinsteringen in de golven
Vult de stilte mij
Alsof de zee voor me heeft gezongen*